

τῆς Πανηγύας μὲ πρόστιμον 6 λιβρών, τὸν δὲ κατὰ τῶν ἁγίων, μὲ πρόστιμον 3 λιβρών. Ἐν ὑποτροπῇ δὲ μὲ πρόστιμον 20 λιβρών, μὲ μαστίγωσιν καὶ πληγὰς ἐπὶ τῆς γλώττης.

Ἐν Τουρκίᾳ ὁ ὑβρίζων τὸν Προφήτην ἀνασκολεπίζεται.

Ὁ Κώδης τῆς Σαβοΐας, δημοσιευθεὶς τῷ 1770 ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σαρδηνίας Καρόλου Ἑμμανουήλ, καταδικάζει εἰς θάνατον τοὺς Ἑβραίους (ἄνευ διακρίσεως ἡλικίας καὶ γένους) οἵτινες ἤθελον ὑβρίσει τὰ ἅγια μυστήρια τοῦ καθολικισμοῦ.

Ὡς πρὸς δὲ τοὺς χριστιανοὺς βλασφήμους, ἐτιμωροῦντο οὗτοι μὲ φυλάκισιν καὶ δεσμά.

Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ τρίτη διάταξις τοῦ Ἰακώβου Α' ἐπὶ βάλλει πρόστιμον δέκα λιβρών κατ' ἐκείνων οἵτινες, εἴτε ἐν τῷ θεάτρῳ, εἴτε ἐν ἄλλῳ δημοσίῳ μέρει, ἤθελον ὑβρίσει τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ἡ ἣθελον μείνει ἀπαθείς ἀκροαταὶ τοιαύτης ὑβρεως.

Ὁ δέκατος ἑννατος νόμος γεωργίου Β' καταδικάζει τοὺς μὲν ἐκ τῆς ταπεινῆς τάξεως βλασφήμους, δηλαδὴ τοὺς γεωργούς, τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ναύτας, εἰς πρόστιμον ἑνὸς σολδίου, τοὺς δὲ εὐγενεῖς εἰς πρόστιμον τριῶν σολδίων, προσορίζων ὅλα ταῦτα τὰ ποσὰ εἰς ὄφελος τῆς ἐπαρχίας. Ἐν ὑποτροπῇ τὸ πρόστιμον εἶναι τριπλάσιον. Ἰλλεῖφει δὲ χρημάτων, ὁ καταδικασθεὶς τιμωρεῖται μὲ δεκαήμερον φυλάκισιν.

Ἐν Γαλλίᾳ, βασιλικάι διατάξεις ἐπέβαλλον τὴν ἐσχάτην ποινὴν, τὸσον κατὰ τῶν αὐτοσυργῶν τῆς βλασφημίας ὅσον καὶ κατὰ τῶν μαρτύρων οἵτινες δὲν τοὺς κατήγγειλον. α' Ὁ κατὰ Θεοῦ δοιωδῆποτε τρόπῳ βλασφημίας τιμωρεῖται μὲ τὴν ἐσχάτην ποινὴν διαταγῇ τοῦ πολιάρχου· πρὸς δὲ καὶ ὁ μάρτυς τοιαύτης ὑβρεως μὴ καταγγείλλας τὸν αὐτοσυργὸν τιμωρεῖται μὲ τὴν αὐτὴν ποινήν. (Si quis, quolibet modo, blasphemi um in Deum jactaverit, a prefecto urbis ultimo subiciatur supplicio. Qui verò autem cognoscens non monifestaverit similiter corceatur.)

Κάρολος ὁ Φαλακρὸς κηρύσσει τοὺς βλασφήμους ἀτίμους, καὶ ἐπιβάλλει αὐτοῖς τὴν ποινὴν τῆς κλίμακος (τῇ ἐκθεσιν.)

Φίλιππος ὁ Αὔγουστος καταδικάζει τοὺς βλασφήμους εἰς πρόστιμον, ἠλλεῖφει δὲ τούτου, εἰς καταποντισμὸν ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ. Ὁ δὲ Λουδοβίκος ὁ Θ' ἠθέλησε νὰ ψηφίσῃ θάνατον κατὰ τῶν βλασφημῶν, ἐνστάσει ὅμως τοῦ Πάπα Ἰωαννινοῦ τοῦ Δ' καταδίκασεν αὐτοὺς εἰς ἀκροτηρισμὸν. Διάταξις τις τοῦ 1254 ἐμπεριλαμβάνει, ὅτι οἱ βλασφημοὶ τὸ πρῶτον θέλουσι στιγματίζεσθαι ἐπὶ τοῦ μετώπου διὰ σιδήρου πεφυρακτωμένου, τὸ δεύτερον δὲ θέλει τοῖς ἀποκόπτεσθαι ἡ γλῶσσα ἢ τὰ χεῖλη, (Frontem ac deinde linguam ferro candenti inuri et confodi jubebat.)

Διέταξε δὲ καὶ κατεσκευάσαν διὰ τὴν τιμωρίαν ταύτην ἐργαλεῖον σιδηροῦν, στρογγύλον τὸ σχῆμα, φέρον ἐν τῷ μέσῳ ῥάβδον ἐπίσης σιδηρᾶν. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο πεφυρακτωμένον ἐπέθετον ἐπὶ τὰ χεῖλη τοῦ καταδικίου, προσηλωμένου ὄντος ἐπὶ τὴν κλίμακα, καὶ φέροντος περὶ τὸν τραχήλον ἑντερα ζωῶν πλήρη κόπρου.

BANINA OPNANOY.

Ἦτο ἐσπέρα τοῦ Νοεμβρίου, σκοτεινὴ, ψυχρὰ καὶ τρικυμιώδης· ὁ ἄνεμος μυκώμενος συνεπιέζετο ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς παραλίας· ἡ θάλασσα μανιῶδης συνεσπᾶτο κατὰ τῶν βράχων μετὰ θορύβου μακροῦ καὶ δυστήνου, ὁ δὲ ἄφρός τῶν κυμάτων ἀνυψοῦτο μέχρι τοῦ ἐξώστου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρὸ πολλῶν ὥρων ἵστατο ἡ Βανίνα Ὀρνάνου μετὰ τῶν θεραπεινίδων τῆς, προσηλωμένη εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅστις ἐσδένυντο σκυθρωπὸς καὶ ἄχρους ἐπὶ τοῦ μαύρου ὀρίζοντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἱστίον πλοίου ἐφαίνετο.

— Οὐτε ἀπόψε! ἀνέκραξεν ἡ Βανίνα θαθέως στενάξασα.

— Οὐτε ἀπόψε! ἐπανέλαβον αἱ θεράπαιναι μετ' ἀνυπομονησίας καὶ λύπης.

Τὰς λακωνικάς ταύτας φράσεις διεδέχθη μακρὰ σιωπὴ. Ἡ Βανίνα ἐγερθεῖσα περιεπάτει κατὰ μήκος καὶ πλάτος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἀνυψοῦσα κατὰ καιροῦ πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς πλήρεις ἐσωτερικῆς θλίψεως ὀφθαλμούς της. Καὶ ἐπειδὴ ἡ νύξ ἤρχιζε νὰ ἐκτείνῃ τὸν νεκρώσιμον αὐτῆς πέπλον ἐπὶ τῆς θαλάσσης,

— Ἄς εἰσέλθωμεν, εἶπεν, αὔριον ἴσως θὰ εἴμεθα εὐτυχέστεραι.

— Αὔριον, αὔριον! ἐπιθύρυσαν αἱ γυναῖκες μεταξύ των, κλείσσαι τὰς θύρας τοῦ ἐξώστου· ἡ δὲ Βανίνα κατέπεσεν ἐπὶ μεγάλου ἀνακλιντροῦ ὡχρὰ, σιωπηρὰ καὶ εἰς κατάστασιν γυναικὸς ἀπηλπισμένης καὶ καταβεβλημένης.

— Δεκαπέντε ἡμέραι εἶναι σήμερον, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ αὐνοϊκώτερα τῆς Βανίνης θεραπεινίς, δεκαπέντε ἡμέραι εἶναι σήμερον ἀφότου ἀναμένομεν τὴν αὔριον, καὶ ἡ αὔριον αὐτὴ, ὡς καὶ ἡ σήμερον, ψεύδει πάντοτε τὰς ἐλπίδας μας. Διατί νὰ ἐλπίσωμεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐνῷ ἔχομεν τὴν ξηρὰν ἐνώπιόν μας; Ἡ ὁ δὸς ἀπὸ Μασαλίας εἰς Γενούην δὲν εἶναι οὔτε μακρὰ οὔτε ἐπικίνδυνος ὥστε νὰ σᾶς προξενῇ τὸν φόβον ὑπὸ τοῦ ὁποίου φαίνεσθε ὅτι κατέχεσθε.

— Ἡ Βανίνα ἐστέναξεν, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε τίποτε· διότι ἄλλο τι τὴν ἐμπόδιζε τοῦ ἄπαντήσῃ, παρὰ ὁ φόβος καὶ τὸ αἶτιον, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀναφέρει ἡ θεραπεινίς.

— Συγχαρήσατέ μοι, Κυρία, εἶπεν ἡ Μαρία, διότι τολμῶ νὰ σᾶς δώσω συμβουλὰς εἰς ὑπόθεσιν τόσο σπουδαίαν· ἀλλ' ὅσον βραδύνομεν, τόσο ἡ θέσις σας καταντᾷ δύσκολος· ὅσον οἱ ἐχθροὶ τοῦ συζύγου σας σταίνοσι παγίδας ἐναντίον του, τόσο λησμονοῦσιν τὴν πρὸς ὑμᾶς καλὴν διάθεσιν τῆς γερουσίας. Δὲν σᾶς τὸ ἔγραψε πολλὰκις ὁ ἐκλαμπρότατος κύριος Βιστόλδης;

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ Βανίνα ἐφρίκισεν, ἐλαφρὸν πορφύρας χρῶμα ἐκάλυψε πρὸς στιγμὴν τὴν ὡχρότητα τοῦ μεγαλοπρεποῦς προσώπου της· οἱ δὲ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλωθῆσαν ἐπὶ σωροῦ ἑγγράφων κεκείμενων ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐφαίνοντο ζητοῦντες τὰς ἐπιστολάς περὶ ὧν εἶχε λαλήσει ἡ Μαρία.

— Διὰ μερικὰ συμφέροντα, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρία ἐνθάρρυνθεῖσα ὑπὸ τῆς σιωπῆς τῆς Βανίνης, διὰ μερι-